

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXX.

V Ljubljani 2. sušca 1877.

List 9.

Mesec sv. Jožefa, ali prav močna duhovna vojska.

(Konec.)

Sploh v tem mescu s pobožnostjo in spoštovanjem pogostoma kliči tri presvete Imena — Jezusa, Marijo in sv. Jožefa; morebiti uterpiš tudi kaj pritergati si kateri dan v tednu v čast svetemu Jožefu ali njemu v čast kaj milošine podeliti.

Ako ne storiš vsega, kar sem ti tukaj nasetoval, stori vsaj eno ali drugo zmed tega. Nikar pa ne pozabi, že na večer k mescu sušcu kako posebno milost od sv. Jožefa si izprositi, kar veš, da je tebi ali tvojim ali drugim v tvoji sosesčini ali fari narbolj potrebno; in to boš sam narbolje vedil; sej vsak sam narbolje vé, kje ga čevelj žuli ali kaj ga v sercu tišči. Za to milost tedaj prôsi sv. Jožefa ta celi mesec prav priserčno, in v tem namenu daruj Gospodu vse svoje pobožne vaje in dobre dela.

Konec mesca sušca pa stóri terdni sklep, da hočeš sv. Jožefa vse svoje žive dni častiti, in njegovo češenje tudi pri drugih po móči pospeševati. Prava gorečnost ne pravi nikoli: „Dosti je.“

Prôsi tudi sv. Jožefa za stiskano katoliško Cerkev, ki je njemu v posebno varstvo izročena, za sv. Očeta Pija IX, naj bi še doživeli zmago sv. Cerkve, — za škofe in mašnike, kateri zavolj svoje vérske zvestobe preganjanje terpé, in za vse tiste keršanske občine, ki se po preganjanji njih mašnikov nahajajo v velikih dušnih potrebah.

Priporočaj sebe in svoje v mogočno varstvo sv. Jožefa, in prôsi ga zlasti za gnado, da bi kakor on blage, srečne smerti umerl.

Bodi prepričan, predragi, ako boš mesec sušec obhajal po tem navodu, ti bo v obilen vir blagra Božjega. Nihče ni še častil sv. Jožefa brez duhovnega prida in posebne koristi, nobeden njegovih častivcev ga ni zastonj klical v pomoč.

K temu priporočilu in vodilu (po „Sendbote des heil. Joseph“ povzetem) naj po sedanjih okoljšinah in potrebah še sam nekatere posebne želje razodenem. Pred drugim bodi v omenjeno opravilo prav živo priporočena vsa naša slovenska mladina — po deželi zlasti, da bi jo Bog obvaroval ostudnega ponočevanja, pijančevanja (še posebno z gerdim in nevarnim žgaujem) ter divjaških preteпов in pobojev, — po mestih pa prostomišljenega brezvérskega in framasonskega strupa, ki jo žuga okuziti in moriti. — In dalje. Pred ko ne se bo v tem letu ravno tega mesca sušca spet pričela vojaka s Turkom za rešenje kristjanov. Naj bi toraj vsi, kateri bodo sv. Jožefu v čast češenje opravljali, to storili tudi

s tem namenom, da bi ljubi Bog uboge kristjane (Serbe, Bošnjake, Hercegovince, Černogorce, Bulgare, sploh vse Jutrovce), ki že toliko lét zdihujejo pod težkim turškim jarmom, rešil tolikega terpljenja, in tudi sveto deželo iz neverake stiske osvobodil, ako je to njegova sv. volja in v povikšanje sv. Cerkve. In ker mesca sušca obhajamo tudi spomin slovanskih apostelnov sa. Cirila in Metoda, naj bi to storili s posebnim namenom, da bi se vsi razkolniki (loč-ni staroverci) v naročje matere svete katoliške Cerkve vernili in z njo se zedinili! Kadar pa to mesca sušca opravljamo, storimo to še zlasti z namenom, naj bi ljubi Bog deželске vladarje navdihnili z nebeško modrostjo in navdal z neustrašljivo serčnostjo, da bi to ukrenili in pogumno za to se potegnil, kar služi v povikšanje Božje časti in njegove svete Cerkve, pa v pravi prid in blagor vseh njim podložnih narodov. Pri tem opravljanji pa storimo vselej še posebej namen, naj bi ljubi Bog mogočne krivoverske in razkolne vladarje s svojo milostjo razsvetlil, da bi se s svojimi narodi vred k edino pravi, sveti katoliški Cerkvi spreobrnili in s svetim rimskim Sedežem zedinili; ali naj bi jih Bog — po priprošnji Marije in sv. Jožefa — vsaj naklonil, da bi katoliške Cerkve ne preganjali, temveč tudi vsem svojim podložnim katoliškim škofom in mašnikom in drugim katoličanom pravične in dobre vladarje se skazovali. Velika, nepremagljiva moč je v pravi, zaupljivi, stanovitni molitvi; še več kot orožje premore dobra molitev. Zató je tudi neizrečeno želeti, naj bi vsak mašnik še zlasti mesca sušca — med drugim — tudi vse tukaj omenjene splošne potrebe in zadeve pri daritvi sv. maše v Memento sprejemal. Upam, da se mi ne bode zamerilo, ako pri tem še to željo razodenem, naj bi se mesca sušca vsak dan v stolni cerkvi Ljubljanski pri altari naše ljube Gospé ali sv. Jožefa ena sv. maša na vse v tem spisu imenovane namene opravila. Nedvomljivo je v Ljubljani mnogo vis. čast. gospodov, kateri bodo to radi iz dobrote storili. Utegne pa biti, da bo kdo za katero sv. mašo v ta namen tudi kaj podaril. Jaz za svojo stran pošljem priloženi goldinar za eno sv. daritev v namen tukaj razloženi in imenovani. Vivat sequens!

A. P.

Ali zamore novošegno proslavljanje duha nadomestovali katoliško češenje svetnikov?

(Dalje.)

Če pa je tó bistvo češenja svetnikov, in če je ono pozidano na tak temelj, potem si pač ne moremo misliti,

da bi bilo ono brez blagodelnih nasledkov. In resnično, ako si to češenje še nekoliko natančneje ogledamo, se zdajci nam zasveti njegova prevelika pomemba v verskem, нравnem in društvenem oziru.

Kar se tiče vere, ima óno pač toliko pomembo, da večje ne more imeti. Vprašamo, kakošna vera je pač óna, ki nam daje polna nebesa svetnikov, ktere naj častimo? Svetnikov, ki so — različni po spolu, različni po starosti in poklicu, različni po vseh vnanjih razmerah — vendar dosegli táko svetost, ki z občudovanjem napolnuje vsako človeško serce! Svetnikov, ki so se neprestano bojevali celo svoje življenje, ki so v sebi zamorili červa sebičnosti, ki vsakemu več ali manj gloda serce, svetnikov, ki so svojo prosto voljo popolnoma darovali Božji volji in svoje mesó popolnoma podvergli duhu. Kakošna je pač óna vera, ki zamore obroditi ták sad, in ki takó rekoč, nebesa donese na zemljo in zemljo spremeni v nebesa! Kakošna je óna vera, ki človeku, ki je tako slab v dobrem, boječ in maloserčen v boju zoper greh, predočuje vendar cela kerdela naj lepših izgledov, nebeskih vzorov, in s tem človeško serce takó omeči in prevzame, da tudi óno želi in hrepeni po óni visokosti, ki so jo dosegli svetniki! Resnično, to prednost ima izločno le rimsko-katoliška vera, in zastoj se oziramo po razkolniških cerkvah, zastoj primérjamo temu polbogove paganske, ker ne paganstvo, ne razkolništvo nam ne more pokazati in dokazati le enega samega svetnika. Le pravi P g je močen v svojih svetnikih.

Pa ne le v verskem oziru ima češenje svetnikov veliko pomembo, temuč tudi v нравnem, ker silo velik je njegov vpliv na нравnost človeško. Kakor je že omenjeno, clovek ni le iz duše, ampak tudi iz telesa. Bog mu je sicer naj viši vzor vsega dobrega, ker On je vir vse dobrote, pač da, dobrota sama; pa vendar težko se že pravični povzdigne do te višine, da bi mu bil le Bog pri vsem početju edini vzor, ker vedno ga telo veže na zemljo; koliko manj pa bi bilo to še le mogoče grešniku, ki je bil morda do zdaj čisto zakopan v grehih? Akoravno Bog ni le neskončno pravičen, ampak tudi neskončno usmiljen, vendar je prav lahko mogoče, da bi pri grešniku prevladal strah pred božjo pravico, in zgodilo bi se lahko, da bi obupal na svojem zveličanju, ter mislé, da ni zanj nobenega rešenja več, bi nakladal greh na greh. Tu pa mu pride na pomoč njegova sv. vera. Ona ga sicer uči, da je Bog naj pravičnši bitje, toda ona ga tudi potolaži, naj ne obupa zaradi svojih grehov. In v pomirjenje in hladilo njegove duše pokaže mu nebrojno števílo svetnikov in svetnic Božjih, ki so bili tudi zgrešili pravo pot, ki so se bili morda pogreznili še v večje pregrehe, kakor on sam, ki so pa pozneje prišli k spoznanju, so se spokorili in se zdaj v svoji svetosti svetijo kot zvezde perve velikosti pred sedežem Božjim. Vprašam, kogá naj bi ne ojačil in ne poterdil tak dokaz milosti in dobrotljivosti Božje, in kdo bi bil pač še takó terdovraten, v katerem še tli iskra dobrega, kdo bi bil tako maloserčen, da ne bi se ojačil tudi on? Kdo bi mogel merzloserčno gledati toliko števílo svetnikov, ki so se bojevali, pač da, kruto bojevali noč in dan za svoje zveličanje, ter nam takó kazali pot, kako naj delamo tudi mi, in bi ga ne prevzelo in ne prešinilo veselje, da bi tudi on došel na to stopinjo svetosti! In če dalje še pomislimo, da svetniki nam niso le vzor popolnosti, da nas oni ne odpirajo le s svojim prelepim izgledom, ampak tudi djansko s svojo molitvijo; kdo bi bil pač takó kratkoviden, da ne bi spoznal, kako velike pomembe da je češenje svetnikov ravno v нравnem oziru?

Iz rečenega se pa tudi lahko posname, da mora biti češenje svetnikov tudi v društvenem oziru prevelike

važnosti; kajti društveni razvoj naslanja se na нравno in versko podlago. Vsakdanja skušnja nas uči, da brez vere ni nikjer nobenega vspeha; in vse naredbe, ktere niso imele, ali nimajo verske podlage, razpadejo. Kakoršna vera, táka pa je tudi нравnost. Kolik vpliv pa da ima нравnost na društveni razvoj, kaže nam občna povestnica, ki nam prav temeljito dokazuje, da propad нравnosti bil je tudi propad društva, propad narodov. Če toraj češenje svetnikov močno vpliva na podlago društva, kakor je bilo dokazano v prešnjih 2 točkah, ne more se tajiti, da ono tudi ravno takó vpliva na sostav, ki je zidan na ta temelj, — na društvo.

Če je pa temu takó, če je češenje svetnikov tolike važnosti za posamezne in za društvo, ni le dobro in koristno, ampak celo potrebno, da častimo svetnike, ako hočemo tudi mi ložej dospeti do svojega namena. Razvidno pa je tudi, kako zelo se motijo óni, ki so zavergli češenje svetnikov in ga imenujejo celo malikovalstvo! — Vendar, da zvesti ostanemo svoji nalogi, in da nam kdo ne očita straničnosti, hočemo si ogledati tudi preslavljevanje duhá, na kako podlago se ono opira, kaj je njegovo bistvo in kakošen je njegov vpliv do društva. — Ali pa morda hočemo zavreči vsako preslavljanje in čislanje, ki se skazuje bodisi že umerlim, ali še živim velemom? Nikakor ne. Tudi mi smo zató, da se skazuje čast, komur gre čast, ter da se čisla óni, ki je daroval svoje življenje v prid in blagor domovine ali vaega človeštva, da se le pri vsem tem ne pozabi, da dotični velem vsega tega ni činil sam iz sebe, marveč, da mu je Bog dal obilniši darove, ktere je on v dobro porabil. Isto takó pa tudi zahtevamo, da dotični velikan pri vsem svojem početju ni delal le iz dobičkarije, še manj pa, da bi nasprotoval pozitivnim (čeznatornim, razodetim) božjim naredbam, da bi vklepal v okove sv. Cerkev, in s svojo nadarjenostjo podiral to, kar je sozidala ona. Táko čislanje odobrujemo tudi mi, in z veseljem preslavljamó tudi mi takega veleduhá, ravnaje se po pravilu, da vsak delavec je vreden svojega plačila. Nikakor pa ne moremo odobriti ónega početja, ki je dandanes v takem cvetu, da se namreč preslavljaó táki možje, kterih edino vodilo je bilo in je, kako bi podirali božje naredbe, in pri kterih svečanostih se ne eliši družega, nego koliko se nam je zahvaliti napredku in svobodi, kako daleč se clovek lahko povzdigne, nehoteč pripoznati nobene viši veljave, razen svoje lastne pameti, in k čigar popolnosti spada, se vé, da tudi to, da se Cerkvi dajejo prav gorke zaušnice. Sicer se táko preslavljanje nshaja v nasprotnem, nekatoliškem taboru; ali ker je sedaj takó razširjeno, in ker že tudi v našem taboru, se vé, da bolj pri onih, ki so le še po imenu katoličani, je vzbudilo veliko navdušenje in morda tudi že kakega poštenjaka več ali manj pridobilo na svojo stran; ne bilo bi odveč, če si nekoliko natančneje ogledamo to reč. (Konec nasl.)

Kerstni kamen.

(Konec.)

Zdaj pa poglejmo, kaj dandanes Cerkev določuje zastran kerstnih kamnov.

1. Kraj, kjer ima stati kerstni kamen, je posebna kerstna kapela, ali pa naj stoji v cerkvi sami, blizo vélikih vrat in na evangeljski strani. Tudi naj ne bo potisnjen tako živo do stene, da bi med kerščenjem komaj se premikati zamogli duhovnik, cerkvenik pa botri z otrokom. Provincijalni cerkveni zbor v Pragi l. 1860 zastran kraja kerstnih kamnov govori tako-le: „Pie majores nostri in ecclesiae loco illustriori, videlicet

a latere, ubi Evangelium legitur ad significandum mysterium in vicinia ostii majoris baptisteria condiderunt.“

2. Zastran oblike pravi *Rituale Rom.*: „sit forma decenti“; in po starodavni navadi je ta „decens forma“ okrogla ali osemvogliata, ktera utegne še narprimernejši biti po besedah sv. Karola Borom., ki pravi: „Illa vero forma accommodatior et decentior, quae octanguli similitudinem exhibet.“

3. Izdelan ima biti kerstni kamen iz terdne tvarine, ki vodo dobro derži; če je moč: iz enega samega gostega kamna, post. iz marmerja. Ako takega kamna ni dobiti, naj bo iz navadnega kamna, v kterega naj se pa vdela svinčena, cinasta ali pa kuprena in znotraj dobro pocinjena posoda, ktera se brez težave dá iz kamna vzdigniti. Rimski obrednik pravi: „Sit materia solida et quae aquam bene contineat.“ Kaj lepo o tem tudi ukazuje dunajski provinc. cerkv. zbor, rekoč: „Mundissima sit pelvis baptismalis, utpote aquam continens, ex qua et Spiritu Sancto in Adam mortui resuscitantur. Ubi haberi potest, ex marmore conficiatur; si ex cupro constat, stannum, quo obducitur, frequenter renovetur, praesertim, quando ecclesiam humidiorum esse contingit.“

4. Rimski obrednik tudi veli zastran kerstnega kamna: „Sit sera et clave munitum, atque ita observatum, ut pulvis vel aliae sordes intro non penetrent.“ Mora biti toraj kerstni kamen krog in krog dobro zakrit in terdno zaklenjen; ključ naj ima duhoven sam dobro hranjen. Zgodi se, da vražni ljudje skušajo dobiti kerstne vode za različne namene; da tega ne morejo, se ne smé ključ do nje popuščati nezanesljivemu cerkveniku.

5. Po rimskem obredniku ukazana je za olupšavo kerstnemu kamnu še posebna strešica, okrogla ali osemvoglata, kakor je kerstni kotel okrogel ali osemvogliat. Ta streha naj bo iz terdega, lepega lesa, ozališana z rezljinami in podobami, posebno s podobo sv. Duha v golobji podobi, ali s podobo sv. Janeza Kerstnika, ki Jezusa kerščuje.

6. Steber, ki nosi kamen za kerstno vodo, stoji naj za eno ali dve stopinji više, kot so cerkvene tla. — Pri tem določili so mislili prej ko ne na besede Jezusove, ktere se posebno pri sv. kerstu spolnujejo: „Ko pa bom povišan, bom vse na-se potegnil.“ Kakor smo vidili, so v prvih časih kerščanstva kerstne kamne ali tomúne globoko v tla vdolovali, ker so zraven bolj mislili na pokop s Kristusom po besedah sv. Pavla: „Ali ne veste, da kteri smo kerščeni v Kristusu Jezusu, smo v njegovi smerti kerščeni. Pokopani smo namreč z njim po kerstu v smert, da, kakor je Kristus vstal od mrtvih po veličastvu Očetovem, tako tudi mi v novem življenju hodimo.“ Pri nekdanjem kerščevanju je tedaj vtopljanje pomenilo smert, vzdigovanje iz vode pa vstajenje k novemu življenju.

7. Rimski obrednik, sv. Karol Boromej, Ornat. eccles., in mnogo provincijalnih cerkvenih zborov zahteva, da ima biti kerstni kamen s primérno in čedno ograjo obdan; „Cancellis circumseptum“, pravi *Rituale Romanum*.

8. Zraven kerstnega kamna mora biti v tla vdolan sakrarij, v kterega se vliva kerstna voda, ki odtéka od glave kerščenceve in una, ki ostane velikonočno in binkočno soboto, ko se slovesno blagoslovi nova voda. *Rituale Rom.* pravi: „Haec aqua, quando nova benedicenda est, in Ecclesiae vel potius Baptistarii sacrarium effundatur.“ Po teh besedah bi toraj kerstni kamen moral imeti svoj poseben sakrarij, ki ima biti s kamnito ploščico zapert in zaklenjen. Dunajski prov. cerkv. zbor je izrekel: „Sacrario decenter provideatur, sera occlusum sit, clavim parochus custodiat.“

9. Vedno ima biti pripravljena posoda sreberna ali iz drugačne terdne in primerne tvarine, s katero se kerstna voda vliva kerščencu na glavo. Ta posoda naj bo lepo izdelana, vedno snažna in se ne smé rabiti v noben drug namen. Tudi še druga ploščnata skledi podobna posoda iz ravno take tvarine ima biti vedno pri rokah, v katero se vlovi kerstna voda, ki odtéka od glave otrokove. Tudi za blagoslovljeno sol naj bo posodica s pokrovcem iz primérne čedne tvarine.

10. Rimski obrednik tudi naklada dušnemu pastirju dolžnost, skerbeti za snažnost kerstnega kamna in kerstne vode. Sam mora večkrat pogledati, je li vse snažno ali ne; kakor mora tudi velikonočno in binkočno soboto kerstni kotel sam osnažiti pred blagoslovljenjem nove vode, in tega kakemu neduhovniku ne smé prepustiti.

11. Ako utegne med letom kerstne vode zmanjkati, smé se priliti neblagoslovljene vode; pa prilite vode mora biti vselej manj, kakor je one, kteri se prilije. To bi se smelo tudi večkrat storiti. — Ko bi utegnita kerstna voda po zimi premerzla in zdravju otrokovemu škodljiva biti, tedaj Cerkev dovoli, da se nekoliko gorke neblagoslovljene vode premeša. *Rituale Rom.* veli: „Si ex parte congelata est aut nimium frigida, poterit parum aquae naturalis non benedictae calefacere et admiscere aquae baptismali in vasculo ad id parato, et ea tepefacta ad baptizandum uti, ne noceat infantulo.“ Obrednik pravi „poterit“, tedaj se smé tudi premerzla kerstna voda sama pri kaki peči ogreti; pa spodobnejši je gorke priliti. Ako bi vsa kerstna voda v cerkvi zmerznila, naj se kotel v gorko sobo prenese, da se voda staja. Ni pa spodobno, ako po zimi vedno ima cerkvenik posodo kerstne vode pri sebi na peči, kar delajo semtertje. Iz prejšnjih stoletij se najdejo še taki kerstni kamni, ki imajo pod kerstnim kotlom pripravo za ogrevanje vode v hudi zimi.

12. Duhovnik naj vérne večkrat opomni na kerstni kamen in na obljube, ki so jih po svojih botrih zraven storili; in naj jih nagiba, da one obljube večkrat ponové. Naj nagovarja tudi botre, da svoje kerščence večkrat peljejo h kerstnemu kamnu in z njimi ponové kerstne obljube.

Z.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. *Petdesetletnica papeževega škofovstva* bode skorej osenčila vse druge sedanje dogodbe. Silovito je gibanje po vsem svetu, vse hoče mesca rožnika k sv. Očetu v Rim. Iz severne in južne Amerike, iz Anglije, Francije, Španije, Nemčije, Švice so napovedane že cele množice. Prav nič ne dvomimo, da vesoljni katoliški svet bo mesca rožnika zastopan v Rimu. Prvostolnik ogerski, kardinal Švarcenberg iz Prage in še nekaj družih škofov iz Avstrije je že zdaj gotovih, najberže pa jih pojde večina. Kaj pa izmed nižega duhovstva in neduhovstva? Z Dolenjskega smo že pred več tedni dobili vprašanje: Kdo pojde iz Ljubljane ali družih znanih, da se zedinijo. Šel bi vsak rad, precej veliko pa jih pojde gotovo, kolikor je čutiti; vendar zanesljivega še ne moremo povedati. V odboru katoliške družbe je bila 27. t. m. goraka beseda za to in posvetoval se bode v kratkem bolj na tanko o tem. Darovi za sv. Očeta, ki jih že precej časa nismo oddali, bodo lepo prilikom našli takrat. Kakor se pošteni otroci veselé viditi svojega preljubljenega očeta, ki ga že davno niso vidili, tako želé milijoni katoličanov mesca rožnika v Rim pred obličje preslavnega sv. Očeta. Bog ohrani le zdravega in močnega Pija IX!

Nové bukve za bolnike. Stanovitno zdravje je izmed vseh časnih dobrot naj večí. Sicer vsak človek te besede poterdi, ali še le takrat resnico teh besedi prav dobro spozná in čuti, ko mu je Bog ljubo zdravje odvzel ter bolezen poslal. O kako huda reč je bolezen sicer za vsacega človeka, posebno pa za siromaka, kateri je s delom svojih pridnih rók preživljal sebe in vso svojo družino! On terpi pomanjkanje take hrane, katero bi v bolezní še mogel uživati; če bolezen dalj časa terpi, mora z njim vred stradati tudi vsa njegova družina. O kako velika in močna skušnjava k nejevolji je huda in dolga bolezen za revnega človeka! Zakaj vendar do brotljiví Bog takemu revežu, in včasih dobremu kristjanu, zdravja kmalo zopet ne podeli, in ga pusti dolgo časa v tako britkem stanú? Ali misliš, kristjan, da ga Bog sovraži? O, ne sovraži ga ne, ampak močno ga ljubi. Zakaj, „kegar Bog ljubi, ga tepe“, pravi sv. pismo.

Če pregledamo bolezen človekovo z očmi naše svete vere, moramo reči, da je ona med vsimi milostmi, gnadami, ktere Bog človeku deli, naj perva in naj večí milost Božja.

Zakaj, ali ni naj večí milost Božja, če Bog človeku pripomoček pošlje, s katerim se zamore zveličati? Če je grešnik, se zamore v bolezní spokoriti, in z Bogom spraviti; če je pravičen, pa ne popolnoma čist, se zamore vseh svojih dušnih madežev očistiti z voljnim terpljenjem svojih bolečin. Zamore se človek tudi v zdravji z Bogom spraviti in spokoriti, to je tudi vsakemu dolžnost; ali majhno je število takih zdravih, kateri to dolžnost prav zvesto spolnijo! Ali ni tedaj naj večí milost, če Bog človeku bolezen pošlje, ktera ga sili se pekla ali vic rešiti, in si nebesa zaslužiti? Če kakega hudo delnika sodniki k smerti obsodijo, n. pr. da bi imel biti živ na germadi sežgan, in mu njegov kralj smertno kazen v kako časno kazen spremeni, ali mu ni njegov kralj velike milosti storil s spremenjem smertne v časno kazen? Tako dobroto stori Bog grešniku z boleznijo. On mu spremeni ogenj pekla ali pa vic v časne bolečine bolezní, ktere poleg besedi cerkvenih učeníkov še senca niso bolečin ognja v peklú, ali pa tudi v vicah.

Dalje, ali ni naj večí milost, če Bog človeku, kateri se malo ali celo nič ne prizadeva za pridobitev lepih keršanskih za zveličanje potrebnih čednost, pripomoček pošlje, s katerim si zamore vseh potrebnih čednost pridobiti? Tak pripomoček je bolezen. V bolezní Bog človeka postavi v šolo, v kateri se zamore, če je dober, priden učenec vseh keršanskih čednost naučiti, ali se pa v njih vterjevati, in popolnoma postati. Da se te besede resnične, nam priča sv. Avguštín, kateri pravi, da jih je mnogo v nebesih, katerim je Bog bolezen poslal, ko bi bili pa vedno zdravi, bi se bili vekomaj pogubili. To nam pričajo tudi mnogi zgledi svetníkov, kateri so bili do časa bolezní veliki grešniki ali vsaj nepopolnoma, v bolezní so pa svoj nevarni dušni stan prav pregledali; že v bolezní in tudi po zadobljenem zdravji so postali veliki spokorniki in poslednjič svetniki. Ali ni tedaj bolezen naj večí milost Božja, ktera človeku dušne oči odpre, da v prihodnjič časne dobrote malo, večne pa visoko ceni, in se za pridobitev k zveličanju potrebnih keršanskih čednost prizadeva?

Poslednjič, ali ni naj večí milost Božja bolezen za človeka, kateri je dosedaj malo ali skoraj nič za nebesa delal? Nima dobrih del in zasluženja, zavoljo kterega bi bil nebeškega plačila vreden; z boleznijo, če jo voljno terpi, se pa z dobrimi deli in zasluženjem za nebesa obogati. Bolnik sicer ne more delati za telo in marsiktero časno škodo terpi, ali on zamore prav veliko za svojo dušo, za nebesa delati, če bolečine svoje bolezní voljno prenaša, se zanje Bogu zahvaljuje, in popolnoma v Božjo voljo izročuje, naj mu On zopet ljubo zdravje

podeli, ali pa bolezen podaljša; naj mu pošlje zdravje ali pa smert. O kako imeniten in velike cene je čas bolezní, morebiti poslednji čas, poslednja milost, katero mu je Bog poslal, da si ž njo nebesa zasluži! O kako srečen je, kateri veliko vrednost in ceno bolezní prav spozná in jo v svoj dušni prid in dobiček prav zvesto porabi! Z vsakim trenutkom terpljenja, če ga voljno terpi, si zamore prislužiti novih biserov, dragih kamnov za tisti lepi venec ali krono, katero mu Bog pripravlja v nebesih.

Take svete in ljubeznjive namene ima Bog pri vseh ljudéh, ko jim bolezní pošilja; zakaj „Bog noče smerti grešnika, ampak želi, da bi vsi zveličani bili“, pravi sv. pismo. Da se bodo ti blagi nameni nebeškega Očeta pri bolniku izverševati, je pa potrebno, da on poljubuje roko Božjo, ktera ga tepe, se Bogu za bolezen zahvaljuje, in se popolnoma v njegovo sveto voljo izročuje. Zakaj če bolnik z nejevoljo in godernjanjem terpi, si nobenega plačila s terpljenjem pri Bogu ne zasluži, ampak še Boga žali, k starim grehom nove prideva, in polena priklada k ognju, ki mu je pripravljen ali v peklú ali pa v vicah. Kako močno tedaj boli serce dobrega kristjana, ko vidi nepoterpežljivega bolnika; ko ga sliši, da se vedno pritožuje; sedaj zoper Boga, kateri ga noče terpljenja rešiti, in zoper svoje bolečine, ktere so v resnici velike; sedaj zoper zdravitelja, kateri ga ne more kmalo ozdraviti; sedaj zoper zdravila, ktere so preveč zoperne; sedaj zoper domače ljudi, kateri mu vsega po volji ne storijo in dovolj lepo ne postrežejo!

(Dalje nasl.)

Iz Tersta. — Vprašanja iz bogoslovja, stavljena pri prosinodalnem izpraševanju 20. in 21. sveč. t. l.:

Ex theologia dogmatica: 1. Estne in Ecclesia iudex controversiarum fidei necessarius? Quibus argumentis defendimus contra adversarios ipsam Scripturam sacram non esse talem iudicem, sed munus hoc a Christo Domino Ecclesiae docenti commissum fuisse? — 2. In quo consistit mysterium Incarnationis? Fuitne incarnatio Verbi necessaria ad condignam pro peccato satisfactionem? Quae corollaria ad fidem pertinentia ex dicto mysterio deducuntur? — 3. Quid intelligimus per carnis resurrectionem? Quae sunt causae resurrectionis et quae dotes, quibus beatorum corpore erunt ornata?

Ex theologia morali: 1. Quid intelligitur sub moralitate actuum humanorum? Quae principia tenenda in imputatione actuum? Quae sunt causae voluntarium in imputatione actuum humanorum imminuentes? — 2. Doctrina catholica de votis breviter exponatur. — 3. Quid poenitentia qua virtus, quid qua sacramentum? Quae inter utramque relatio?

Ex iure canonico: 1. Respectu habito ad loca S. Scripturae: II. Paralip. XIX., 11, Matth. XXII., 21 et Joann. XVIII., 36 exponatur, qualis deberet esse relatio inter potestatem ecclesiasticam et civilem et quibus sub conditionibus subsistere potest? Exponantur jura inalienabilia Ecclesiae circa magisterium. — 2. Data notione et divisione convalidationis matrimonii exponatur, quando haec necessaria, quando possibilis? an in modo convalidationis attendendum ad speciem impedimenti? Quomodo procedat oportet parochus in convalidatione? Quinam ejus effectus et quando recurrendum ad sanationem in radice? — 3. Quid observandum circa foundationes veteres, quid circa novas? Quando consideratur fundatio acceptabilis?

Ex homiletica: Conficiatur Homilia minor in pericopam evangelicam Dominicae II. in Quadragesima, Matth. XVII., 1–9.

Is drugih predmetov je bilo izpraševanje ustmeno, 22. t. m. Preskušnjo sta delala in naredila dva duhovnika.

Iz Prage. (Dalje.) Ker je moja duhovnija (fara) zelo tako velika, kot vsa česka dežela, si lahko mislite, koliko dela imam v misijonu, pa tudi dosti grenkih in veselih ur, ktere mi naklanja roka Božja, kakor ravno potrebujem. Tu živimo med neverniki in ti ljudje znajo včasih kaj hudobni biti. Le en izgled naj vam povém. V neki keršanski soseski je neverak tat večkrat kradel pri enem naših kristjanov. Večkrat že je bil zatožen pri gosposki, ali vse je bilo zastonj, nič ni bil kaznovan. Kradel je svojo pot naprej in zasačili so ga bili enkrat po noči ravno, ko je hotel vlomiti v hišo. Zgrabijo ga in zvežejo. Grejo berž v cerkev po Tamtam *) in bijejo v sredi noči na vso moč nanj tako, da je bilo kmalo veliko ljudstva na nogah. Ko zvedó, kaj da je, stopijo vkup in se posvetujejo, kaj je storiti z nepopoljäljivim tatom. „Živ mora sežgan biti“, je bila razsodba po kratkem posvetovanji. Vsak je mogel berž domú in hitro prinesiti butaro tersja (suhljadi) za germado. Kdor ne uboga, temu se hiša zažgè. Hitro tedaj prinašajo butare in derva, in ko je bila germada nakopičena, se je podnetila, in ko je že zelo gorelo, popade eden nevérnikov tatu in ga verže na plamtečo germado. Z dolgimi vilami ga obračajo v ognju zdaj na to zdaj na drugo stran tako dolgo, da je bil popolnoma pečen in sežgan. Tudi nekaj kristjanov je bilo zraven in nobeden si ni upal ga braniti ali se zanj potegniti, nekteri so še celo pomagali k temu groznemu hudodelstvu. Bati se je, da se bo zdaj našim kristjanom slaba godila, kadar o tem umorstvu zvé gospóska, ker neverški Kitajci bodo, se vé da, lagali peklensko in tega umora le kristjane dolžili. Ako ima tisti, kteri bo tožil, tudi denar in bo zelo mazal, bo dobil pravdo zoper kristjane; ako pa denarja nima, pa ne bo nič opravil, ker brez denarja in brez mazanja se tu na Kitajskem ne dobi nobena pravda, ako je tudi pravična. Take reči se godé tukaj vsako leto in vlada se ne zmeni kaj za to, posebno ako se ji na kupe zlata valí v žep. Od cerkvene strani imajo zdaj o tem zločinstvu naš škof soditi in kaznovati kristjane, ki so bili deležni umora.

Zdaj živimo tu v pregnanji. Nedavno so nam Kitajci enega misijonarja in kakih 20 kristjanov grozovito umorili in sežgali. Dela se sicer veliko, da bi se divje ljudstvo spet umirilo, ali kaj, ker ima Francija zdaj na Kitajskem malo moči in veljave. Bog sam nam mora pomagati! Serčni pozdrav Vam in Vašim sobratom v Kristusu!
(Konec nasl.)

Iz Rima piše gosp. V. Lah 25. t. m.: Ali upate pri vas letos kmalo spomladi? Tukaj jo že imamo; kadar ni burje, sta prosinec in svečan topla; ko burja pride, je pa hladno, vendar zelenjava ne pozebuje, cvetlice cvetó vso zimo, in ene dni z burjo sem prav dobro čutil, kako mi mraz škoduje. Zdaj sem nekako, da ne vé, če gre na bolje ali na slabeje — moči imam skor več. Dela bom pa ravno do maja na Kranjskem imel dosti, skušal bom Fotija opisati in omahati ter skazati, kak mož je bil.

Ta teden sem v Rimu, stikal sem po biblijoteki Propagandini; zdaj — 2. nedeljo — bom pa spet se peljal na vinico (nograd), — za-me je záres mnogo bolje tam, kakor pa v Rimu.

Iz Adrijanopelna so pisali, da jim maš manjka; ako bi se jih lahko dobilo, bodo hvaležni in pa misijonu se pomaga. (Op. Ako bi jih kteri gospodov imel

*) Tamtam je velika rudasta ploša, ktera grozno brenčí, če na njo bješ, in Kitajce hitro na noge spravi. Poslužujejo se tega orodja tudi v vojski, da z njim vojakom pogum dajejo. Ako je kaka nevarnost naznaniti, jim tudi služi.

oddati, naj jih pošlje gosp. kanoniku P. Urh-u, ki bode v tej reči posređoval. Vr.)

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

XXIX.

Sv. poslanje v Mariji Snežnici nad Cmurekom na spodnjem Štajerskem
od 1.—8. septembra 1871.

Zadnji dan avgusta se je začel drugi del poslanj svetih na Slovenskem. PP. Doljak, Lempelj in jaz smo se ta dan podali na pot k Mariji Snežnici na veliko Krasno. Hitro smo bili v Ljubljani, hitreje še nas je dolgodolgi vlak železniški tiral memo lepih polj, hribov in dolin po ravninah in skozi prorove slovenske zemlje k odmenjenemu cilju in koncu potve naše. Ni bilo še dvé — in že smo obstali na konci Slovenije z vlakom — v Spielfeldu. Gosp. župnik snežniški, rodoljub Golinar, in kaplan šentilski, sta nas pričakala na koldvoru; ključarja njegova sprejmeta naše reči, in ročno dirjamo s težkimi konji naprej proti Cmureku. Brod čez černo Muro je bil kmalo za nami, v dveh urah smo bili na krasnem verhu, kjer ima Marija Devica zdaj svojo belo cerkev, ki jo je viditi na široko in daleč okoli, kjer je pa še ne dolgo prej stal gost les, zaraščen z drevjem starodavnim. Tu si je Marija izvolila mesto, ki je sedaj postala Božja pot, daleč znana okoli, kjer je še le lani preskerbni dušni pastir, ko je s silnimi težavami leta in leta se za svoje ovčice boreč, slednjič vladiko pravičnega Zwergerja Tirolca vendar le prepričal z Božjo pomočjo na Marijno priprošnjo — prvi župnik pri Mariji Snežnici postal in sicer imenovan od novega svojega knezo škofa lavantinskega, kteremu je izročil svoje slovenske ovčice v pastirstvo, ko jih je s silno težkočo od sekovske vladikovine bil odtergal, da bi jih ne ponemčevali več, kar se žalibog še tu in tam na meji godí, kjer sta dveh jezikov naroda skup.

Solnce se je ljubeznjivo še oziralo po ravnini, gričih in hribov okoli, ko smo se pripeljali na romantični snežniški verh, če se je ravno že nagibalo proti zatonu; kakor bi nam reči hotlo: po vročem dnevu bo vse eno tudi predno se zadnji dnevi poslanja skončajo, skozi in skozi pregrelo duhovno solnce Kristus Jezus ohladnela merzla serca duhovnije snežniške, če je prav viditi bilo skoro nasprotno. — Ravno so še deklina vence okoli smrečic, iz kterih je bil lej drevoredič do cerkve narujen, pred župnim domom vile, ko smo stopali iz voz. Gremo počestit presv. Rešnje Telo in pozdravljat nebeško Kraljico po stari svoji navadi, ter se ji priporočat za srečen vspeh poslanja svetega. Cerkev je lepo pometena, oltarji trije ozaljšani; posebno veliki darilnik je bil ves v šopéh in vencih; tudi stranska dva sta bila lepo za veliki praznik pripravljena.

Odložimo in odkazane sobe posedemo. Vse v nar lepšem redu. — Drugi dan zjutraj vabi véliki svon ob petih duhovnjane z griča in dóla. Malo je bilo viditi ljudi, in vendar se jih je s časoma dokaj nacepalo in nabralo. Tako zjutraj, tako ob desetih, tako popoldne, vedno enako število. Ljudje, se vé, samo domači, so hodili in se verstili lepo: eni zjutraj, drugi ob desetih, tretji popoldne. Vsaki dan enako — samo pri stanovskih podukih se jih je malo več iz obližnjih duhovnij nabralo. In tako je šlo vse v nar lepšem redu in miru naprej. Duhovnov je bilo vedno dosti za spoved.

V sredi tega pridnega našega posla nam pride iz Maribora od preč. knezoškofa pismo, da k sklepu sami

pridejo s svojim dvornim g. kaplanom. In res, v četrtek popoldne, pred Marijnim rojstvom, so prišli novi dobri pastir svoje nove vesele ovčice obiskat. Po stari njih navadi so šli spet v spovednico tudi pri Mariji-Snežni in so z nami vred in s svojim dvornim g. pomočnikom v temno noč spovedovali. Naslednji dan so imeli sv. mašo z blagoslovom namesti župnika in po sv. maši so pol ure spovedane obhajali. To je bilo lepo gledati višega Pastirja, kako so ljubeznjivo delili presv. Rešnje Telo osrečenim ovčicam svojim: obema, pastirju in ovčicam se je serce veselilo. Po dokončanem obhajanju in po govoru P. Lempeljna od Matere Božje so šli skerbni pastir spet v spovednico ter so do zadnjega trenutka v njej ostali, tako da se je že vae duhovstvo obleklo za blagoslavljanje misijonskega križa in naslednje obrede, ki so jih vse sami knez prevzeti bili obljubili, predno so med nas prišli.

Vreme krasno, ljudstva ves grič mergolel, serca vsih oveseljena. Vse je bilo lepo, sosebno pa to, ko so vladika tako ljubo svoje ovčice nagovarjali, da naj v veri katoliški, ktere poglavitne resnice so ravno kar čuli, stanovitno ostanejo. Tudi nas misijonarje so, preden so odšli, ko so nalašč nas k sebi poklicali v sobo in se nam lepo zahvaljevali za trud z njih ovčicami, močno ginili in nam obljubili tudi v prihodnje k našim misijonom priti, ker prav radi so pri naših poslanjih.

In ljudstvo? Snežničani in Snežničanke — kako so pridno hodili k govorom, kako marljivo poslušali nas, če so jih ravno liberalubi okoli in okoli zoper nas podkurjevali. Zdaj še le so bili prav veseli in hvaležni, da so Slovenci, ko se je za Slovence taka lepa pobožnost na verhu snežniškem obhajala. Vse je hitelo na griček Marije Device poljubovat nam roke in hvalit Boga za toliko dobroto, od ktere se jim poprej še sanjalo ni. Naj več košnje in mlačve je bilo — ali razun malo liberaluhov — je vse hodilo k govorom. Pustili so košnjo, pustili vse, da so se poslanja in odpustkov vdeležiti mogli. Tudi župniki so spoznali, da dandanes le misijoni padlo veljavo duhovniku poverniti zamorejo po spodnjem Štajerskem, — zato sta dva prosila sv. poslanja za prihodnje leto. — Tedaj, sv. poslanja pastirja in čedo prepričujejo neprecenljive dobrote lepe te pobožnosti, ter povzdignejo tudi dandanes slavo Božjo in zveličanje duš naj bolj.

Skesani prostomišljak.

ali:

Kaj bom Tebi odgovoril?

Ko boš klical na sodišče
Dušo mojo iz telesa,
Na očitno prizoriše,
Priča bodo vsa nebesa. —

Ah! ta misel vsa čutila
Serca resno mi prešine;
Duša kaj odgovorila
Bode Tebi za vse čine?

Ti, Sodnik o vsegavedni!
Vidil boš oserčje moje,
Vsaki madež nezasledni
Bo okó odkrilo Tvoje.

Vsako misel zdaj prikrito,
Željo skazal boš neznano,
Djanje grešno — bo očito,
Vsemu svetu belodano.

Kaj bom Tebi odgovoril,
Ko v trenutku bom prepričan:
Koliko si za-me storil,
Da kedaj bi bil zveličan!

Da za večno lepoticje
Duše moje, boš dokazal,
Te nemilo rasil bič je,
Jaz pa z grehi sem jo vmazal. —

Kaj, ko bodeš mi odpiral
Tam spoznanja globočine,
Da si križan za me umiral,
Terpel strašne bolečine?

Ko bom vidil, Kri presveto,
Ki je tekla mi v rešenje,
Sem obračal vsako leto
Duši svoji v pogubljenje!

O kako bom izgovoril
Stud do Cerkve in potuho,
Da sem glas vesti zamoril,
Veri kazal serce gluho!

Preganjavcem njé se vklanjal,
Čislal jih sem za „lučnjake“;
Iz obredov svetih vganjal
Burke sem in delal spake! —

Vse verjél obrekovanja
Sem čez papeža, duhovne,
Jim prišteval hude djanja,
Slišal rad, če kdo jih kolne!

Kar je blago, kar je sveto,
V sercu studil sem strupeno;
Kar je gnjusno in ukleto,
Tisto ljubil sem ognjeno!

Ko spoznal bom, da nesmiljen
Bil do vérnega sem bratu, —
Le če dal sem kaj — prisiljen,
Al pokazal mu še vrata!

Pa brez serca sem zatiral
Mnoge réve in dolžnike,
Jih preganjal in pobiral
Sem obresti prevelike!

Kaj bom takrat odgovoril,
Ko naenkrat bom prevdaril;
Da se nisem še spokoril,
Vso sem milost zanemaril?

Takrat o Gospod! prepozno
Bilo bi odgovoriti;
Tu pod križem zjokan grozno
Naj ponižno smem prositi:

Hudobije mi odpusti,
Prosim grešnik Te skesano,
„Pojdi v miru!“ — to izusti
Nad ovčico zapeljano. —

Daj ji zopet lepoticje
Milosti neskončne svoje,
Da bo gledala obličje
Enkrat tam presveto Tvoje!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Francoska republika je jela čudno rojiti, odkar se rudečkarji na čelo vsiljujejo. Vradni dnevnik je na enkrat naznanil 152 sprememb pri javnih služabnikih: 40 predstojnikov in podpredstojnikov je kar naravnost odstavljenih, nekteri vpokojeni, nekteri z upanjem na službo odpravljani, 97 jih je prestavljenih od enega kota v deželi do drugega. Tako je bilo moč kruh dati 55 hlapcem republikanskim. Mak-Mahon se je udal in podpisal je dekrete tudi za take vradnike, ki jih je bil sam odstavil kakor preveč rogovilske, za ené celo, ki so leta 1870 Gambettu pomagali trositi očitne denarje in prebivalcem svobodo teptati. Pa to je boje še le začetek, rudečkarji jih imajo še mnogo s kruhom oskerbeti, enemu oddelku se bo postreglo v kratkem, drugi naj čakajo, da se verže sedanje ministerstvo, ki jim veljá za rakovsko, „reakcijsko“, akoravno je minister za notranjstvo odpadniku Loyson-u kljubu vsemu oporekanju od mnogih strani privoлил imeti „filozofiske in moralične govore“ v nekem kazališu. (Drugi pišejo, da se mu je to odreklo.)

Pri teki in enaki skerbi za rogovilstvo v deželi je pa v Lionu 10—15.000 delavcev brez dela, in po vsih obertniških mestih tovarne praznujejo, delavci stradajo. Po primorskih mestih tergovstvo medlí, kakor „Unia“ dalje piše. Drago pa se plačuje prisiljeno delo ob nedeljah! Tolika je hudobija liberaluhov. To pa, da rogovilstvo katoliške prebivalca na vse pretege terpinči in pekli, ni samo na Francoskem. Bati se je torej hudih reči, predenj se nespamet zmodri, hudobija ukroti.

Drobne novice. Iz Pariza pišejo, da je znani gosp. Thiers hudo zbolel. — Pravijo, da 12 ruskih častnikov z enim generalom je potovalo v perziško glavno mesto Teheran. To je bilo znamenje prijaznosti med obema močema, Turku gotovo ne v korist. Ako zbuči vojska med Rusom in Turkom, menijo, da s perziško-ruske meje se bo zgodil glavni napad na Turka. — Iz Carigrada pišejo, da sultan je Halil-šerif-pašatu dal nalogo, naj popotva na evropejske dvore in zopet priprné stremene z državami, ki so se bili rešili z odhodom državnikov iz Carigrada. Tudi se v Carigradu versté ministerski posveti in pričakuje se turško pisanje do evropejskih vlád. Znamenito je tudi, da naj tehtniši oddelki govora, ki ga je imel cesar Viljem 21. sveč. v nemškem zboru v Berlinu, se sučejo krog jutrovega prašanja. Nemški časniki sicer vidijo mir v cesarjevem govoru, če ni ne mara ravno v tem strah, v čemur vidijo pokoj. Pruski orel ima dobro nabrušene, močne kremplje, se zaleti, kadar hoče in javaljne se verne brez plena. „Kreuztg.“ piše, da po več krajih na Nemškem se nakupujejo konji. — S Serbi je boje mir toliko kakor ustanovljen. Če je le res? Bolj verjetna je druga: da se v sušcu prične vojska. — „Corresp. Univ.“ vé iz Carigrada, da odstavljenje sultana Abd-ul-Hamid-a je določena reč, da stranke samo zastrau novega sultana niso edine. Sultanov poslanec v Parizu pa je rekel, da bolezen sultanova je pravljica. — Rus ima boje 600 000 oboroženih vojakov, katerih 300.000 je že ob meji.

Cret in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. V neki prav nevarni bolezni, ki je potrebovala operacije, pri kateri po mnenju zdravnikov redko ktera ostane, sem se v terdnem zaupanju, da mi bo po

priprošnji Marije in sv. Jožefa pomagano, priporočila bratovšini Naše ljube Gospé presv. Serca z obljubo, ako ozdravim, da zahvalo v „Danici“ naznanim. Opravljala sem sama in opravljali so tudi drugi za-me devetdnevno, rabila sem tudi vodo iz toplic v Lurdih, in rešena sem smertne nevarnosti, ter zaupam, da akoravno ne popolnoma, vendar toliko ozdravim, da bom svoji družini še ohranjena. Toraj čast in priserčna zahvala Bogu, Naši ljubi Gospej presv. Serca in sv. Jožefu za skazano milost.

Z Gorenjskega.

T. Zevnik.

Št. 2. Neprecenljive so res milosti, katere vsega-mogočni Bog po priprošnji naše ljube Gospé presvetege Jezusovega Serca podeluje vsakemu vernemu katoličanu, ako ga le v resnici in s pravim namenom tajistih prosi. To je dokazano v najini posebni dogodbi. S terdnim zaupanjem sva opravljala devetdnevno v čast Marije, naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca, da bi nama Bog podelil, kar ga prosiva. V resnici, kakor je zaželeno, tako tudi izpolnjeno! Zato izrečeva oba združeno naj lepši zahvalo Mariji naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca za milost, katero je nama sprosila pri Vsegamozóznem, kteremu bodi čast vekoma!

Z Gorenjskega, 19. svečana 1877.

M. in M. Sm.

Št. 3. V posebni dušni britkosti sem na priprošnji Marije Device, Gospé Jezusovega presv. Serca, kateri na čast sem opravljaj devetdnevno, zadobil notranji mir in serčno tolažbo. S srcem polnim hvaležnosti naznanujem to po „Zgodnji Danici“, da se zaupanje do naše ljube Gospé in njenega deviškega ženina sv. Jožefa v sercih vseh pomoči potrebnih vedno bolj vterjuje.

Kjer koli 27. sveč. 1877.

Duhoven. *)

Prošnje.

Št. 1. Mati in hči se v silnih telesnih težavah ter boleznih priporočuje s preserčnim zaupanjem do Marije naše ljube Gospé presv. Serca v splošno molitev udom te prečastite bratovšine z obljubo, ako je Bogu v čast in dušam v zveličanje, da naj bi milostljivi Bog nama še dodelil ljubo zdravje, in ako se doseže zaželena milost, bode to v večí čast Božjo in zahvalo Mariji, naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca, očitno po „Zgodnji Danici“ razglašeno.

Podgorje, 21. svečana 1877.

J. in M. M.

Št. 2. Moja že dorasla hči je v silnih dušnih in telesnih stiskah; večkrat jo zraven že od mladosti terpečih britkost, ker je gluha in mutasta, še tako silno terpinčenje napade, da na pameti slabi in se ji meša. Ker pa že mnogoteri poskušani pomočki prav nič ne koristijo, se obračam s terdnim zaupanjem do Marije, naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca po bogoljubnih udih te blage bratovšine, da bi sploh in združeno se spominjali te tako britko terpeče reve, naj bi ji po milosti Božji in po priprošnji Marije naše ljube Gospé saj nekoliko bilo polajšano, ako je Bogu v čast in njeni duši v izveličanje. „Zgodi se njegova sveta volja.“

Z Gojzda, 21. svečana 1877.

M. S.

Št. 3. Neki bolan mladeneč se priporoča v bratovšino Naše lj. Gospé, da bi mu sprosila ljubega zdravja, če je Božja, in pa voljnega poterpljenja v bolezni.

Št. 4. Neki duhoven priporoča bratovšini Naše ljube Gospé svoje dušne in telesne potrebe.

*) Vredništvu je naznanjeno ime.

Št. 5. Družina v prebudih stiskah se živo priporoča v bratovsko molitev Naše ljube Gospé, da bi se zadrege srečno dokončale. A. J.

Listek za razpoterosti.

Iz Ljubljane. (Kača klopotača — osramotena.) Mirno duhoven mašuje, pridiga in vse svoje dolžnosti spolnuje, — še sanja se mu ne, kako ga gadji jezik po mestu obrekuje češ, kako je izmed zób nekih sverin bolan bežal na tuje, tam v blato vtopljen dušo izdiboil. — Pa kako sramotno je kači jezik odtergan, ker še med naj hujšim šepetanjem na uho in glasnim klopotanjem je 27. sveč. mesto „mertvega duhovna“ — vidilo živega in zdravega, kakor je bil brez prestanka. — Pač med naj boljšimi dobrotami na zemlji je dobro ime, in pošast, nevredna, da jo rumeno solnce obseva, je človek, ki hudovoljno človeku poštenje krade, ujéda, z modrasovimi zobmi klésti!

Opravilo št.-Vincenske družbe pri sv. Jakopu preteklo nedeljo je bilo prav slovesno. Maševali so preč. gosp. prošt dr. A. Jarc med azistencijo in spodbudnim petjem. Lepo število družnikov in podpiranih družin je bilo pri sv. Obhajilu.

Zadnji teden je, kdor hoče plačati za družbo sv. Mohorja po gosp. Jož. Jeriču.

V Zagrebu piše „Katol. List“: „Drago nam je, kar moremo naznaniti, da se v Zagrebu nekaj dela za pre-slavljanje petdesetletnice Pija IX.“ List upa prihodnjic kaj več povedati. — Kako pa na Slovenskem?

„**Pučke Novine**, časopis za gospodarstvo, obrt in narod“, izhaja vsako saboto in stane 2 gl. 30 kr. na pol leta. Vrednik g. Ljudevit Tomšič. Ta list je v 2. števil. pod napisom: „Brezvjerstvo u Zagrebu“ svaril prestuden škandal, ki so ga na Sveti večer počeli „mladi ljudi, kojim bi čovjek sudeč po licu rekao, da su naobraženi“. Tudi sicer smo že slišali, da se ondi godi o tej priliki mnogo ostudnost in divjačine, ki našim so-sednjim bratom delajo nečast. Nadjati se je, da nove katoliške moči, ki se budé na Hervaškem, med katerimi so tudi nekteri dobri časniki, bodo mnogo pripomogle k plemeniti omiki tega zmožnega naroda.

Senjska škofija ima po novem šematizmu 15 dekanij, 20 kanonikatov (2 prazna), 134 fará (14 praznih), 1 kuracija, 1 kapelanije, 81 kooperatur (58 praznih), 18 kanonikov, 157 dušnih pastirjev, 13 v drugih službah, 13 v pokoju, 5 zunaj škofije, 6 iz drugih škofij, 13 bogoslovcev, 39 redovnikov (med njimi 20 mašnikov in 7 bogoslovcev); redovnic: 24 benediktink in 16 usmiljenih sester. Vseh rimo-katoličanov je 263.500, gerških katoličanov 19, gerških razkolnikov 108.275, protestantov 94, in 122 judov.

„**Herders Conversations-Lexikon**“, ki smo ga lansko leto priporočili, je z natisom došel do 16. zvezka incl.; zadnja beseda je „Eiszeit“. Izhaja predelan v zvezkih po 4—5 pol in bo zvezkov do 50 po 30 kr. a. v., ali 4 veliki zvezki. Naročuje se pri Ulrihu Moserji, Buchhändler in Graz, Bischofsplatz.

Poslednje novice. Ponovlja se vést, da nemško cesarstvo, prestrašeno od buhtečega rudečkarstva in nezadovoljnosti ljudstev, iše z Rimom se spraviti. „Unità“ vé, da storila se je kaka stopinja, pa ne resnobna, v

ta namen. Pri tem je znano, da je vlada zarubila posestva vrtislavskega škofa, in škof v Strassburgu, da bi ne bil že v tretje oglobljen, je namesto svojega pastirskega lista primérniše spoznal vernikom podati enega listov sv. Janeza Zlatousta. — Anglija je vsak dan bolj katoliška. Oo. Redemtoristi so vnovič 800 protestantov sprejeli v katoliško Cerkev. — Poslanec Newdgate je zopet izročil zbornici svojo vsakoletno osnovo zoper kloštre in cerkve; pa ni mogel doseči, da bi se bil kak trezen človek za to zmenil.

Iskrice Ignacijanske

za tretji mesec.

3. Če bi kdo z veljavo časti, v kateri biva, ali z dolžnosti službe, katero opravlja, hotel svét predrugčiti, bi mogel vendar najpred sam seboj začeti. (S. Ignat. apud Bartol. I. IV. §. 36.)

Kolikor više je mesto, na katero te je postavila osoda, toliko veči dolžnost dobro delati ti je naložila. Nikakoršnega zakrivala nimaš za svoj pregrešek; očiten je vsem, pa tudi škoduje vsem, in sicer bolj po tvojem zgledu, kakor po tvojem zadolženju.

Nečimuren in prazen je nauk, kateri se ne poteruje z djanjem; na lahko pleče se bo vzel (nauk) in nobenega človeka serce ne bo presunil, če mu ne bo dal zgled peze. Ta zgubi delo in trud, ki dobro učí, dela pa slabo.

Kakor naj boljše orodje samo po sebi ne naredí umetnosti imenitnega dela, če ni umetnik, kateri orodje rabi, izversten; tako bodo tudi naj boljši svéti zgubili svojo moč, če jih tisti, ki jih je na roko dal, ni ob enem z djanjem poterdil.

Ostuden je svét; potrebuje, kdo dvomi nad tem, svét potrebuje poboljšanja! Toda vsak naj ostrí svojo skerbljivost naj pred nad seboj, kjer mu ne bo manjkalo tvarine za delo. Kdor zá-se ni, ta tudi za nobenega družega ni zanič.

Duhovske spremembe.

V Goriški nadškofiji: Č. g. Štefan Marinič, vikar v Cerovem, je postal vikar v Podgori. — Č. g. Jožef Pavletič, kaplan v Solkanu, gre za vikarja v Cerovo, in na njegovo mesto pride č. g. Jožef Godnič.

Dobretni darovi.

Za pogovorce v Logatcu: Z Ihana 2 gl.
Za pribegle Ercegovince in Bošnjake: Z Ihana 5 gl.
— „Gostač“ 3 gl. — G. L. V. 1 gl. 50 kr.
Za sv. Očeta: M. P. 2 gl. — Z Ihana 3 gl.
Za afrikanski misijon: M. P. 2 gl.
Za sv. Detinstvo: M. P. 1 gl. — G. L. V. 1 gl. 50 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. K.: Prav vstregli. Gratias! — G. A. Zl. v M.: Zgodilo se je. — G. Mir. T. v S.: Dozvolite se prijaviti više puta. Hvala!